

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 240/2021
22.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиље АА из ...,, чији је пуномоћник Јадранка Ђелић, адвокат у ..., ... бр. ..., против туженог Агенција за лиценцирање стечајних управника Београд, Теразије бр.23, ради исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 4.600,00 евра, одлучујући о сукобу надлежности између Првог основног суда у Београду и Привредног суда у Крагујевцу, у седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету стварно и месно је надлежан Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужилца је дана 27.02.2020. године поднела тужбу Првом основном суду у Београду против туженог, ради накнаде штете у висини новчане накнаде на коју је стекла право на основу радног односа у компанијама „International CG“ Д.П. Београд у реструктурирању и „Generalexport“ Д.П. Београд у реструктурирању, сада у стечају, у висини од 200 евра за сваку годину радног стажа, односно укупно 4.600,00 евра са одређеном каматом, као и накнаду нематеријалне штете у износу од 100.000,00 динара са одређеном законском затезном каматом.

Решењем П 8926/20 од 01.06.2020. године Први основни суд у Београду се огласио стварно ненадлежним за поступање и по правоснажности решења списе предмета је уступио Привредном суду у Београду. Из образложења решења проистиче да тај суд оцену о стварној надлежности привредног суда заснива на закључку да је предметна парница проистекла из спора који произилази из примене Закона о привредним друштвима или примене других прописа о организацији и статусу привредних субјеката и примене прописа о приватизацији.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, па је дописом од 12.04.2021. године списе предмета заведене код тога суда под П 3444/2021 доставио Врховном касационом суду да реши негативни сукоб надлежности. Привредни суд сматра да се у конкретном случају ради о грађанско-правном спору између физичког и правног лица ради накнаде материјалне и нематеријалне штете, те да исти није проистекао у вези примене Закона о привредним друштвима, нити Закона о приватизацији.

Решавајући тако настали сукоб стварне надлежности на основу овлашћења из члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд, и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Чланом 25. став 1. тачка 3. и 4. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди, између осталог, у споровима који произилазе из примене прописа о организацији и статусу привредних субјеката, примене прописа о приватизацији и о споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја, осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја.

У конкретном случају, предмет тужбеног захтева је потраживање накнаде штете настале незаконитим поступањем туженог, у висини новчане накнаде на коју је према наводима тужбе тужиља стекла право по основу радног односа у компанијама у реструктурирању, као и накнаде нематеријалне штете услед стреса који је тужиља претрпела јер је била изложена обећањима државних органа чије остварење је изостало. Тужиља је физичко лице, а тужени је правно лице кога тужиља сматра следбеником Агенције за приватизацију која је обављала послове у поступку приватизације „International CG“ Д.П. Београд и „Generalexport“ Д.П. Београд у којима је тужиља била запослена. Право на исплату накнада тужиља црпи из социјалног програма који је чинио саставни део програма реструктурирања наведених привредних друштава.

Спор није у вези са поступком реорганизације, судске и добровољне ликвидације, нити стечаја. Предмет тужбе је накнада штете за коју тужиља тврди да је проузрокована тиме што јој није исплаћена накнада по социјалном програму, као делу програма реструктурирања, незаконитим поступањем туженог, и што су средства намењена запосленима по социјалном програму завршила на рачуну тужене, у вези чега је трпела и нематеријалну штету. Према томе, ради се о грађанско-правном спору за који је надлежан суд опште надлежности, по одредби члана 22. Закона о уређењу судова.

Са изложеног, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић